

svého dřívějšího stát. občanství zase zpět nabyly, když onen důvod, jenž jeho zrušení způsobil, t. j. jejich svazek manželský s cizím státním příslušníkem, byl rozvázán. Tedy jen obnovení toho státoobčanského svazku, ve kterém žena v době provdání již byla, t. j. opětné nabytí státního občanství, jež žena dříve již měla, jest předmětem a obsahem onoho nároku, a nemůže proto nárok na přiznání státního občanství československé podle § 41 býti důvodně vznesen ženou, která nikdy, tedy ani v době sňatku, státní občankou čsl. nebyla.

Dovolává-li se st-ka toho, že v době svého provdání měla domovské právo v Bratislavě, jest k tomu podotknouti, že okolnost tato jest pro posouzení sporné otázky bez jakéhokoliv významu, ježto § 4 upravuje repatriační nárok žen bez jakéhokoli zřetele k jejich někdejší dom. příslušnosti, jak patrně vysvítá z toho, že ustanovení § 41 nepropůjčuje nárok na znovunabytí dřívějšího dom. práva následkem sňatku ztraceného, nýbrž naopak uplatnění nároku na repatriaci činí závislým na tom, že žadatelka prve si opatří, resp. zajistí dom. právo v některé (kterékoli) obci státu, jehož občanství znovu nabytí chce. Není-li však podle znění § 41 nijaké souvislosti mezi nárokem na znovuudělení stát. občanství tímto paragrafem přiznaným, a dřívější dom. příslušností ženy v některé určité obci, nelze z § 41 ani vyvozovati, že by někdejší dom. příslušnost ženy v některé obci na území nynějšího státu čsl. sama o sobě zakládala nárok na přiznání stát. občanství čsl., také tenkrát, když žena tohoto stát. občanství se domáhající dříve nikdy státní občankou čsl. nebyla.

Řídě se těmito úvahami, neshledal nss nezákonným výrok žal. úřadu, jenž st-lce, která, jak jest nesporno, nikdy státní občanství čsl. neměla, nárok na přiznání tohoto stát. občanství podle § 41 zák. čl. L/ 1879 nepřiznal.

č. 6230.

Státní zaměstnanci (Slovensko): * Za platnosti oběžníku min. fin. z 2. srpna 1919 č. 14289, publikovaného ministrem pro Slov. v Úředních Novinách v č. 26 z 10. srpna 1920, nemá státní zaměstnanec nároku na náhradu zpropitného za dōnešení ručních zavazadel na dráhu při stěhování.

(Nález ze dne 18. ledna 1927 č. 22120/26).

Prejudikatura: Boh. 4477/25 adm.

Věc: Dr. Otto P. v T. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o náhradu cestovních výloh.

Výrok: Stížnost se jednak odmítá jako nepřipustná, jednak zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem gř v Bratislavě ze 17. prosince 1924 byl st-l přeložen na státní útraty z Košic do Turč. Sv. Martina s tím, aby byl dnem 24. prosince 1924 služby v Košicích sprostěn a aby v Turč. Sv. Martině dne 29. prosince 1924 službu nastoupil. Dalším výměrem téhož úřadu z 20. prosince 1924 byl st-li od 1. ledna 1925 přidělen v Turč. Sv. Martině rodinný byt. Dne 28. prosince 1924 odjel st-l do Turč. Sv.

Martina, aby dne 29. prosince 1924 tamže službu nastoupil. Svoji domácnost pak přestěhoval dne 1. března 1925 a předložil účet stěhovacích výloh, který upraven byl výměrem žal. úřadu ze 6. června 1925 v ten způsob, že st-li bylo odepřeno hraditi mimo jiné zpropitné za donešení zavazadel na nádraží a za donešení na váhu v Košicích a ke kočáru v Turč. Sv. Martině. — — — — —

Proti tomu podal st-l námitky, ve kterých dovozoval, že — — — zpropitné náleží k stěhovacím výlohám. — — —

Nař. rozhodnutím byly námitky jako bezdůvodné zamítnuty, poněvadž zpropitné za donešení zavazadel na nádraží v Košicích na váhu a ke kočáru v Turč. Sv. Martině bylo škrtnuto ve smyslu výn. mín. fin. z 2. srpna 1919 č. 14.289 pres. — — — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto: — — — — —

St-lův nárok na náhradu zpropitného za donešení zavazadel na nádraží a na váhu a z nádraží ke kočáru, není odůvodněn. Podle ustanovení zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov. z 27. července 1920 se ovšem praví, že do stěhovacích výloh se zahrnuje i zpropitné ve výši v místě obvyklé. Leč oběžník mín. fin. z 2. srpna 1919 č. 14289 výlohy tohoto druhu, totiž zpropitné za doručení ručních zavazadel ze stěhovacích výloh vylučuje. Tento oběžník byl pak publikován ministrem pro Slov. v Úradných Novinách v č. 26 z 10. srpna 1920 a nutno jej tudíž pokládati za platnou normu o této otázce. Odepřel-li tedy žal. úřad na základě tohoto oběžníku náhradu zpropitného st-lem účtovaného, neporušil zákon. (Srovnej nál. Boh. 4477/25 adm.) — — —

Č. 6231.

Administrativní řízení: Úřad je oprávněn a povinen rozhodovati o určitém nároku jen tehdy, jestliže rozhodování o tomto nároku bylo pozitivní normou do příslušnosti jeho příkazáno.

(Nález ze dne 18. ledna 1927 č. 489).

Věc: Adolf Sch. v T. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o náhradu válečných škod.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním de pres. 22. srpna 1925, řízeným na mín. pro Slov., domáhal se st-l náhrady škody v částce 27.876 Kč, kterou utrpěl tím, že dne 8. června 1919 příslušníci pěšího pluku č. 54 vyrabovali st-lův byt a obchod. Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že žádost st-lovu o náhradu za vál. škodu, vzešlou za bolševického vpádu na Slov., odmítá z nepříslušnosti, neboť není zákonného předpisu, který by žal. úřadu ukládal povinnost rozhodovati o nároku v žádosti uplatněném.

Stížnosti uplatňuje, že žal. úřad byl povinen o st-lově žádosti meritorně rozhodovati, poněvadž v jiných obdobných případech skutečně věcně rozhodoval, takže opačné nazírání žal. úřadu jeví se nekonsekventním.

Nss o stížnosti uvážil takto: